

Archiv obce Dolní Plezom

[1939] – 1942

Inventář

Číslo EL NAD: 314
Evidenční číslo pomůcky: 319

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělenec (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělenec byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělenec z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Jméno vsi Plezom, vzdálené necelých 12 kilometrů západně od města Stříbra, původně znělo Plezomi. V původním tvaru slova lze rozeznat základ plz- (staroslovanské plézati, tedy plaziti se, jinak také ve smyslu zdlouhavě chodit, doslova plížit se). Druhou část tvoří přípona -om, jejíž vysvětlení je možné hledat na příklad ve slovesech věd-om (vědoucí) nebo vid-om (vidoucí). Název Plezomi doslova znamenalo, že ve vsi žijí lidé, kteří se loudají, chodí líně, tedy se plíží. K dalším, v historii užívaným českým názvům vsi se řadí Plezon, Plesomy, Plezumo, k německým pak Ober-, Unter- a Mittel-Plesau či prostě Plesau, k latinským dále Plezomi, Plezom a Plezim.

První písemná zmínka o vsi Plezom pochází z listinných falz týkajících se majetku kladrubského kláštera. Jedná se o roky 1115 a 1186, přičemž jako klášterní majetek je ves připomínána teprve v druhém z uvedených roků. Kladrubský klášter tehdy získal ves darem od knížete Bedřicha. V průběhu 13. a 14. století zůstala Plezom nadále v majetku kláštera. Teprve v období husitských nepokojů došlo k její zástavě do rukou drobných lokálních feudálů. V roce 1415 je v souvislosti se vsí připomínán Diviš z Plezomu. V roce 1424 zastavil kladrubský opat ves Plezom Buškovi z Erpužic a posléze Markvartovi z Hrádku. Ve světských rukách byla Plezom ještě v roce 1457, kdy jí držel jakýsi Drch z Plezomu. Bezprostředně poté byla ves opět vrácena kladrubskému klášteru a již tehdy stála na pokraji vylidnění. Hlavní příčinu toho, že v roce 1558 je ves zmiňována jako pustá, by mohla

představovat morová nákaza, která zřejmě stála za prudkým úbytkem obyvatelstva v kraji na konci 15. a na začátku 16. století. V roce 1576 prodal klášter v Kladrubech pustou ves Plezom Jindřichovi ze Švamberka, který jí připojil k třebelskému panství. V roce 1648, kdy došlo k devastaci třebelského hradu a faktické likvidaci dosavadního sídla, byli Švamberkové nuceni převést dosavadní správu na Třebelsku pod trpístské zboží. Vznikl nový majetkový soubor z názvem Trpísty – Třebel, který se stal součástí rozsáhlého švamberského panství Bezručice. Po smrti posledního Švamberka Jana Bedřicha v roce 1659, zdědila všechny švamberské statky jeho manželka Marie Magdaléna z Donína, rozená Heissensteinová. Nedlouho poté se stal majitelem bezručického panství, které zakoupil, se Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. V roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpísty – Třebel (společně s pustou vsí Plezom) paní Marii Terezii hraběnce Collalto, provdané Sinzendorfové. Po ní získal panství, v roce 1685, její syn Jan Weikhart. Rod Sinzendorfů si panství podržel do roku 1793, kdy ho zakoupil Jan Antonín Lexa z Aehrenthalu. Po jeho smrti v roce 1824 zdědila trpístsko – třebelské panství dcera Jana, provdaná Wiederspergová z Wiederspergu. Její syn, Jan Lexa, všechna rodinná panství sloučil a spravoval uceleně. V roce 1891 je jako majitel panství, respektive velkostatku, uváděn August Wydenbruck. V roce 1895 koupil velkostatek Vilém Kubinzki. Do roku 1938 hospodařil na pozemcích Rudolf Kubinzki a ve stejném roce byla na velkostatek, jako židovský majetek, uvalena nucená správa. Tento stav setrval do roku 1945.

K novému osídlení vsi Plezom a následnému rozdělení do tří územních celků zřejmě došlo v průběhu 17. století. Doklady o existenci Horní a Dolní Plezomi se vztahují teprve k roku 1788. Osada Střední Plezom (jinak také Plezom) zpravidla náležela ke vsi Dolní Plezom. Vzhledem k častému přesunu sídelních celků v průběhu několika staletí nelze určit, v jakém místě (ze zmiňovaných tří Plezomí) vlastně ležela původní ves Plezom. V historii však byla zřejmě nejčastěji spojována s původním názvem Plezom ves Dolní Plezom.

V letech 1850 – 1861 vystupovaly Dolní Plezom (s osadou Střední Plezom) a Horní Plezom jako samostatné obce. Před rokem 1861 došlo ke sloučení obcí, přičemž pod obec Ošelín náležely osady Dolní Plezom (s osadou Střední Plezom, jinak také již jako Plezom) a Horní Plezom. Na počátku roku 1937 se obec Dolní Plezom s osadou Plezom osamostatnily. V knize zápisů ze zasedání obecního zastupitelstva (inv. č. 1) archivního souboru AO Ošelín EL NAD 148 se o osamostatnění osad (Dolní a Horní Plezomi) jednalo již v roce 1929. Podaný návrh na osamostatnění byl jednomyslně přijat a odsouhlasen. Realizace však neproběhla a o dalším osamostatnění uváděných osad se znovu jednalo teprve v roce 1935. Rozhodnutí bylo opět jednomyslně přijato a obec Ošelín se zavázala vykonávat úřední správu za obě osady do doby, než toho budou schopny samy. V roce 1937 došlo k avizovanému rozloučení obcí, ale s tím výsledkem, že pouze obec Dolní Plezom s osadou Plezom (Střední Plezom) se skutečně oddělily. Osada Horní Plezom zůstala nadále součástí obce Ošelín. Zřejmě z důvodu zamítnutí příslušnými nadřízenými orgány či z prosté nepřipravenosti osady dostát zákonným požadavkům nebylo rozloučení povoleno, neboť ještě v roce 1936 žádala osada Horní Plezom o odloučení od obce Ošelín znovu. Při projednávání obecním zastupitelstvem v Ošelíně byl tento návrh zase schválen, a to v poměru 9 hlasů ku 2. K faktickému rozloučení obcí však nikdy nedošlo.

Do roku 1862 patřila Dolní Plezom (v podstatě se týká všech tří lokalit s názvem Plezom) pod Krajský úřad v Plzni a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plzni. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Dolní Plezom se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Stříbro (v němž zůstala až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Stříbro, jehož součástí byla rovněž obec Dolní

Plezomi. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství ve Stříbře. Po připojení okresu Stříbro k německé „Třetí říši“ spravoval obec tzv. Landrát ve Stříbře.

S ohledem na velice krátkou kapitolu samostatnosti obce a zanedbatelný rozsah dochovaného materiálu nelze hovořit o rekonstrukci činnosti obecní samosprávy v pravém slova smyslu. Na počátku roku 1937 se obec osamostatnila. Nejvíce informací k tomuto úřednímu aktu se nalézá v protokolu ze zasedání obecního zastupitelstva v Ošelíně, archivní soubor AO Ošelín EL NAD 148, inv. č. 1.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Markus	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V protokole z odborné archivní dohlídky spisovny v budově MNV Dolní Plezom, provedené 16. října 1953, je uvedeno, že zástupci pracovníka okresní archivní služby okresu Stříbro, kteří byli pověřeni prováděním archivní prohlídky, prohlédli pouze spisy z let 1945 – 1952. Podle prohlášení přítomného předsedy MNV byly všechny písemnosti, vzniklé působením německé obecní samosprávy v obci Dolní Plezom, zničeny.

Dne 14. února 1957 odeslali pracovníci tehdejšího okresního archivu dopis adresovaný MNV v Dolní Plezomi s tím, aby se pokusili zjistit, co se stalo s německou pamětní knihou, případně zda se u někoho nenachází.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 31. prosinci 1968, je zapsáno, že archivní soubor AO Dolní Plezom (patrně z neznalosti tehdejší přesné a dosud platné terminologie názvů obcí původně označeno jako Plezom) obsahuje jeden kartón spisů s datací – 1945. Evidenční list JAF je zcela prázdný, bez jakéhokoliv bližšího popisu.

Při revizi archivního souboru 3. ledna 2001 obsahoval 1 kartón písemností, označený jako AO Plezom, obsahoval písemnosti dvou původců (obecní úřad Dolní Plezom/Gemeindeamt Unterplesau a Ortsgemeinde Oberplesau). Při inventarizaci tohoto archivního souboru byl materiál řádně roztříděn a určen. Archivní soubor byl správně označen jako Archiv obce Dolní Plezom.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Dolní Plezom pochází z roku [1939] – 1942. Jedná se o 1 kartón o celkové metrži 0,12 bm .

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

Při inventarizaci archivního souboru AO Dolní Plezom EL NAD 314 z něj byly vytříděny písemnosti osady Horní Plezom (hlavní účetní kniha 1931 – 1939 a katastrální mapa 1897) o celkové metráži 0,03 bm. Tento archivní materiál byl převeden do archivního souboru AO Ošelín, kam podle původce náleží.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Vzhledem k tomu, že v archivním souboru se dochovala pouze složka pobytové evidence obyvatel, využitelnost materiálu je tím značně limitována. S přihlédnutím k okolnosti, že historie a obecní vývoj Dolní Plezomi je nedílně spjatý s obcí Ošelín, je vhodné využít informace soustředěné v také v archivním souboru AO Ošelín EL NAD 148, konkrétně pak v protokolu ze zasedání obecního zastupitelstva, viz výše.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 23. října 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Mies. Mies : Verfasser A. Haßold : Druck und Buchdruckerei in Mies, [1912]

Führer und Adressbuch für den Gerichtsbezirk Mies mit den Städten Mies, Kladrau, Tschernoschin un den Landgemeiden. Tuschkau : Herausgegeben von Ludwig Finger, Druck J. Mitzner & Sohn Bischofteinitz, [1924]

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 4. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976.

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín. *Místní jména v Čechách : Jejich vznik, původní význam a změny.* Díl III. M – Ř, Praha : Naše vojsko, vydavatelství čs. branné moci, 1951.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1990.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Spisy****Péče o bezpečnost a veřejný pořádek**

1	Ohlašovací evidence obyvatel A – Z (torzo)	[1939] – 1942	N 1
---	--	---------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Dolní Plezom
Značka archivního souboru:	AO Dolní Plezom
Časový rozsah:	[1939] – 1942
Počet evidenčních jednotek:	1 kartón
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	23. října 2008
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl